

[Tastesen.]

kratiet er vi fuldt ud opmærksom på, at det lange sigt skal være et mere børne- og ungdomsvenligt trivselsmiljø. Vi kender alle det gamle ordsprog om, at lejlighed gør tyv. Nem adgang til kontakt med stofferne giver større risiko for at blive bruger eller misbruger af stofferne. Det må derfor være rigtigt, at der ydes en stærkere politimæssig indsats for at stoppe tilførslen til det danske marked af de forskellige former for narkotika. Justitsministeriet har valgt at overflytte narkoafdelingen til drabs-, volds- og sædelighedsafdelingen, der så for Københavns vedkommende kommer op på i alt 57 inden for denne afdeling af kriminalpolitiet. Det kan være svært at vurdere, om man derved har valgt den rigtige løsning. Vi kan naturligvis håbe på, at de 26 kriminalbetjente, der hidtil har virket i drabsafdelingen, slipper for at gøre en indsats på det hidtidige område, for det vil jo være ensbetydende med en afkriminalisering af København. Men ville det nu ikke alligevel være mere rigtigt at satse på at opbygge et rigsnarkotikapoliti? Har det københavnske kriminalpoliti en mulighed for at gå ind i andre politikredse, når der kræves hurtig handling? Jeg ser i redegørelsen, at den modsatte mulighed er til stede: at politimesteren i en politikreds i større sager kan søge samarbejde med Københavns politi. Men der kan jo være situationer, hvor det haster meget. At opbygge et rigsnarkotikapoliti, der fik en tilstrækkelig uddannelse, inden de gik i gang med deres opgave, tror jeg ville være den rigtige løsning.

Jeg vil gerne stærkt understrege uddannelsens betydning, fordi kriminalpolitiet her skal beskæftige sig med et klientel, som ikke selv betragter sig som kriminelle. En unødigt sårende optræden over for en minoritetsgruppe, der er blevet et stort samfundsproblem, skal undgås. Jeg er helt klar over, at politiets indsats skal rettes mod forsyningsvejene og de finansielle bagmænd, der organiserer narkotikahandelen, men for at nå ind til dem kan kriminalpolitiet ikke undgå kontakt til de mange grupper, der er afhængige af fortsat forsyning med narkotika. Jeg ser i redegørelsen, at undervisningen på politiskolen skal udvides, men da der ikke i redegørelsen nævnes noget

om det, vil jeg anse det for givet, at denne undervisning bl. a. skal omfatte orientering om den psykologiske og sociale baggrund for hele ungdomsnarkotikaproblemet.

Strafferammen skal vi jo behandle senere, men jeg har en enkelt bemærkning til hr. Kjær Rasmussen på nuværende tidspunkt: socialdemokratiet har hele tiden haft en nuanceret holdning til det problem, som nu er til debat. Hr. Kjær Rasmussen kan ikke på nogen måde insinuere, at vi ikke har haft det hele tiden. Vi er helt opmærksom på, at handelen med og brugen af disse stoffer, som der står i vores forespørgsel, er et problem med en glidende skala; det er ikke noget nyt for os, det er noget, vi har vidst hele tiden, og jeg forstår ikke, hvorfra hr. Kjær Rasmussen har fået den tanke, at vi ikke i høj grad skulle være optaget af problemet, således som han har givet udtryk for det her:

Jeg skal herefter vende mig til spørgsmålet om vor behandling af de stofbrugere, der gør sig skyldig i en kriminel handling. Jeg finder det helt formålsløst at idømme personer under 18 år enten en betinget eller en ubetinget fængselsstraf, når forseelsen er en følge af narkotikamisbrug. Behandling under børne- og ungdomsforsorgen må her være den rigtige løsning. Jeg deler i princippet socialministerens indstilling om en behandling i 3 stadier. Det første stadium må nødvendigvis være lukket, her skal afgiftningen finde sted ligesom den eventuelle behandling for psykiske lidelser og den smitsomme leverbetændelse. Jeg kan også tilslutte mig behandlingsformen i andet stadium, hvor der ikke skal etableres særlige sikkerhedsforanstaltninger for at hindre eleverne i at bortgå, men hvor man på den anden side vil undgå pres udefra. Hvis vi vil motivere de unge til ikke at søge tilbage til stofkulturen, må behandlingsformen i andet stadium tilrettelægges således, at de unge selv er medbestemmende om, hvad de skal beskæftige sig med. En passende balance mellem kravet om tilpasning til institutionens målsætning og frihed til selv at vælge sin aktivitetsform vil være nødvendig. Jeg ser i socialministerens indstilling, at det foreløbig er tanken at indrette 4 institutioner til ungdomshjem: 2 for unge mænd og 2 for unge kvinder. Er det nu i overensstemmelse med en